

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Rob

A sakra.

Než se seběhlo to všechno s mým otcem, neměl jsem s Connorovým tátou vůbec špatný vztah. Mohl bych popsat celý deník vším, co mi o tom chlapovi vyprávěl Connor, ale ke mně se vždycky choval naprosto slušně. Občas jsem si na něj tátovi postěžoval, hlavně po tom, co nechal Connora spát venku v mrazu a dešti, a táta si vždycky povzdechl a řekl: „Bill je dobrý chlap, Robe. Já jsem s tvým dědečkem taky moc nevycházel, ale dneska dokážu jeho volby respektovat. Connora jeho táta možná štve, ale vztah otce a syna někdy může být hodně komplikovaný.“

No nekecej.

Netuším, kde se tady Bill vzal, ale stojí u baru a vypadá jako dokonalý korporátní táta, v khaki kalhotách, triku s límčkem a brýlemi s tmavými obroučkami na nose. Na zlomek vteřiny se mi málem rozskočí hlava – co když tady byl celou dobu a já si ho nevším! Pořád stojím vedle vířivky, ale Maegan se sesunula z okraje. Teď se za mnou schovává a lepší se mi přitom na záda.

Její dech mi horce proudí na rameno. „Proboha, ty toho chlápka znáš?“

„Jo.“ Musím si odkašlat. Moje tělo nebylo připravené na tenhle náhlý obrat emocí o sto osmdesát stupňů. Jsem rudý

a nadržžený a rozzlobený a ponížený. Moc mi nepomáhá, že mi Maegan tiskne prsa na záda. Na druhou stranu Billův vědoucí pohled taky ne.

Nedovedu rozluštit jeho výraz, ale je celkem jasné, co se tady dělo. Možná Bill zavolá policii a zaprodá i dalšího člena rodiny Lachlanových.

Znovu si musím odkašlat. „Tohle je Connorův táta.“

Muž se na nás podívá nad obroučkami brýlí. „Už jsem tě dlouho neviděl, Robe. Nemám dát tobě a tvé... *kamarádce*... chvíli na oblečení?“

Nečeká na odpověď, prostě se otočí a odejde do svojí spore osvětlené pracovny.

To tam byl celou dobu?

Donese se k nám jeho hlas. „Až budete hotoví, na slovíčko, Robe.“

To nezní slibně.

Maegan se štrachá na podlahu pro tričko. „Bude to v pohodě?“ zašeptá rychle. „Budeme mít průšvih?“

„Sundat si tričko není zločin.“ Mluvím ostře, ale na ni se vůbec nezlobím, a tak jí přejeđu prstem po čelisti, abych svoje slova zjemnil. „Neboj. Bude to v pohodě.“

Netuším, jestli je to pravda.

Maegan si rychle natáhne tričko přes hlavu. „Proč s námi chce mluvit?“

„S námi ne. Se mnou.“ Nemotorně si zapínám knoflíky na košili – nejdou zapnout zdaleka tak snadno, jako se rozepínaly. „Ty tam nemusíš chodit.“

„Ale on říkal...“

„Mně je jedno, co říkal. Nebudu tě do toho zatahovat.“